Ετος Ε' — Αριθμος 396 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 10 Αυγουστου 1889

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9 Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδόλφου Βελὼ καὶ Ἰουλίου Δωτέρ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ) — Πέτρου Δελκούρ: Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μετάφρασις Π. Σ. (συνέχεια). — Léon de Tinseau: Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΚΑΡΔΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ

Διήγημα Ἐδγάρδου Πόε

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΚΑ'

Διηυθύνθησαν πρὸς τὰ βουλεβάρτα. Καθ' ὁδόν, ὁ Λαυρέντιος ἐστράφη πολλάκις προσποιούμενος ἀνησυχίαν.

— Τί εἶνε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Τίποτε. Παρετήρουν μήπως μᾶς ἀκολουθοῦν. Ἂς ταχύνωμεν τὸ βῆμα.

Ἀφιχθέντες εἰς τὸ βουλεβάρτον ἐστράφησαν δεξιά.

— Μήπως εἶδες κανένα ὕποπτο πρόσωπο; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

Ὁ Λαυρέντιος δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀπ' ἐδῶ! εἶπε σύρων τὸν σύντροφόν του διὰ μέσου τῆς ὁδοῦ, ἣν διῆλθον ἐν μέσῳ τῶν ἁμαξῶν.

Εὑρέθησαν πρὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ καφενείου. Ὁ Λαυρέντιος εἰσῆλθε καὶ ἐζήτησεν ἰδιαίτερον δωμάτιον πρὶν ἢ ὁ Λουβέν, ὅστις ἤρχετο ὄπισθεν αὐτοῦ, τῷ ἀπευθύνῃ νέαν ἐρώτησιν. Ἅμα ἔμειναν μόνοι:

— Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Σημαίνουν ὅτι πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ποασονιὲ εἶδα ὄπισθέν μας ἕνα κλητῆρα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ ὡδήγησαν ἐκ Βιλαὶν εἰς Παρισίους . . .

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος.

— Καὶ μᾶς ἀκολουθοῦσε;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀλλ' ἤρχετο ὄπισθέν μας.

— Καὶ τὸν ξαναεῖδες εἰς τὸ βουλεβάρτον;

— Νομίζω ὅτι τὸν εἶδα. Ὅπως δήποτε ἔκρινα φρόνιμον νὰ διέλθωμεν τὴν ὁδόν, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν μᾶς εἶδε ποῦ ἤλθαμεν ἐδῶ.

Ὁ Λουβὲν ἐσκέφθη πάντα ταῦτα καὶ συνεπέρανεν ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἀδίκως ἐφοβήθη.

Ὁ Λαυρέντιος προσεποιήθη ὅτι ἐπείσθη περὶ τῆς ἀπάτης του. Οὐχ' ἧττον ἔκρινεν εὔλογον νὰ μὴ ἐξέλθωσιν ἀμέσως τοῦ καφενείου.

— Ἂς εἶνε, εἶπεν ὁ Λουβέν, ἂς περιμείνωμε λιγάκι· διὰ νὰ περάσωμε μάλιστα τὴν ὥρα, ἂς φάγωμε κἄτι τι. Τί λέγεις;

Παρήγγειλαν καὶ τοῖς ἔφεραν νὰ φάγωσιν. Ἐν τούτοις, ἅμα ἠγέρθησαν τῆς τραπέζης, ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου.

— Βλέπεις τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν.

— Τίποτε· δυνάμεθα νὰ φύγωμεν.

Ἐν τούτοις, ἐσκέφθησαν ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἔπρεπε νὰ συλληφθῶσιν ἀμφότεροι καὶ συνεφώνησαν νὰ ἐξέλθωσι κεχωρισμένως καὶ νὰ συναντηθῶσι περαιτέρω εἰς τὸ βουλεβάρτον.

Ὁ Λουβὲν ἐξῆλθε πρῶτος, ἐνῷ ὁ Λαυρέντιος ἐβράδυνεν ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι θὰ πληρώσῃ τὸ πρόγευμα.

Ὁ Λουβὲν οὐδόλως ἀνησύχησε· διῆλθεν ἡσύχως τὸ βουλεβάρτον καὶ φθὰς ἐπὶ τοῦ ἔναντι πεζοδρομίου, ἐστράφη ἵνα ἴδῃ τὸν Λαυρέντιον ἐξερχόμενον, ἀπόφασιν ἔχων νὰ ἀστειευθῇ βραδύτερον διὰ τὸν ἀνυπόστατον αὐτοῦ πανικόν.

Ἀλλὰ μόλις ὁ Λαυρέντιος ἐξῆλθε τῆς θύρας τοῦ καφενείου, δύο ρωμαλέοι κλητῆρες, πολιτικὴν ἐνδεδυμένοι ἐνδυμασίαν, ὥρμησαν ἐπ' αὐτοῦ καί, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὴν ἀντίστασίν του, τὸν ἔρριψαν χαμαί.

Ὁ Λουβὲν εἶδε τὸ πλῆθος συναθροιζόμενον καὶ ἐπτοημένος ἐπλησίασε μετὰ δειλίας.

Ὁ Λαυρέντιος, ἀσφαλῶς κρατούμενος, διεμαρτύρετο διὰ τὴν ἀθῳότητά του, κραυγάζων ὅτι ἦτο θῦμα πλάνης· τὸ πλῆθος ἤρξατο ψιθυρίζον, ἀλλ' αἱ λέξεις *κλέπτης* καὶ *φονεύς*, ἃς προέφερον οἱ κλητῆρες, ἠνάγκασαν τοὺς περιέργους ν' ἀπομακρυνθῶσιν. Εἰσήγαγον εἶτα τὸν Λαυρέντιον ἔν τινι ἁμάξῃ διὰ τῆς βίας.

— Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας! ἀνέκραξεν εἷς τῶν κλητήρων τῷ ἁμαξηλάτῃ.

Μόλις ἡ ἅμαξα εἶχεν ἐκκινήσει, ὅτε εἷς τῶν κλητήρων, ὅστις ἦτο αὐτὸς ὁ Τορέν, ἔκυψε μειδιῶν πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Σᾶς συγχαίρω, κύριε Δαλισιέ, μὲ πολλὴν φυσικότητα καὶ χάριν προσεποιήθητε ὅτι συλλαμβάνεσθε.

— Ἔχω πεῖραν τοῦ πράγματος, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Καὶ ὁ Λουβέν; ἠρώτησεν· τί ἀπέγεινεν;

— Ὁ κύριος Μοὺλ θὰ φροντίσῃ δι' αὐτόν· θὰ συνελήφθη ἤδη καὶ αὐτός.

Καὶ ὄντως, ὁ Λουβέν, φοβούμενος δι' ἑαυτόν, ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ὅτε ἠσθάνθη χεῖρα τιθεμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ἐστράφη ζωηρῶς.

— Κύριε Μούλ! ἀνέκραξεν ἔκπληκτος.

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Αἴ! τί λέγεις; δὲν σὲ εἶδα πρὸ πολλοῦ, ἀγαπητὲ Λουβέν.

Ὁ Λουβὲν εἶχεν ἤδη ἐπαναλάβει τὴν ψυχραιμίαν του.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν· ἐσκόπευα ὅμως αὔριο νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

— Ἀληθῶς!... Λοιπὸν δὲν θὰ δυσαρεστηθῇς νὰ ἔλθῃς ἀπόψε μαζί μου;

Ταῦτα λέγων ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἔθηκεν ἠρέμα τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὸν τοῦ Λουβέν.

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ Μοὺλ ἐκάλεσεν ἅμαξαν καὶ εἶπε τῷ Λουβὲν ν' ἀνέλθῃ πρῶτος ἐν αὐτῇ.

— Ἔπειτα ἀπὸ σᾶς, κύριε Μούλ, εἶπεν ὁ Λουβὲν ὑποκλίνων.

— Ὄχι, ἀγαπητὲ Λουβέν, ἀπήντησεν ὁ Μούλ, σὲ ξενίζω καὶ γνωρίζω τὸ καθῆκόν μου.

Ἅμα τὸ ὄχημα ἐξεκίνησεν :

— Θέλετε, εἶπεν ὁ Λουβέν, νὰ σᾶς δώσω τὴν γνώμη μου δι' αὐτὰ ποῦ συνέβησαν ;

— Λέγε, ἀγαπητὲ Λουβέν, θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς.

— Λοιπόν, κύριε Μούλ, ἐκάματε μίαν μεγάλην ἀνοησία.

— Μπᾶ ! Πῶς ;

— Οἱ κλητῆρές σας ἔπιασαν τὸ Σίμωνα ;

— Ναί.

— Ἔχετε λοιπὸν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος ποῦ ἔκαμε ;

— Ἐγώ ; ὄχι. Ἐκτελῶ ἁπλῶς διαταγὴν τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Λοιπὸν ὁ ἀνακριτὴς ἔκαμε τὴν ἀνοησία· μὲ συγχωρᾶτε... Καὶ διατί αὐτὴ ἡ διαταγή ;

— Διάβολε ! δὲν γνωρίζω...

— Νὰ σᾶς τὸ 'πῶ ἐγώ· διὰ μία μικροδουλειά, μία μικροδουλειά, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν κατήγγειλαν.

— Πιθανόν· ἀλλὰ ποῦ ἔγκειται ἡ ἀνοησία ;

— Νά· διὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν ἔχετε ἀποδείξεις καὶ δὲν θὰ 'βρῆτε.

— Διατί δὲν θὰ εὕρωμεν ;

—Ῥωτήσατέ τον· ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ περισσότερα.

— Ἔστω ! εἶπεν ὁ Μούλ· τότε λοιπὸν θ' ἀπολυθῇ ὁ Σίμων· τί κακὸν δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τούτου ;

— Ἀ ! ἰδοὺ τί κακὸν γίνεται, εἶπεν ὁ Λουβέν, μοῦ χαλᾶτε ὅλα μου τὰ σχέδια !. . . Ἐγὼ θὰ σᾶς ἐπαράδιδα τὸν Σίμωνα δεμένον χέρια καὶ ποδάρια· τὰ εἶχα ὅλα ἕτοιμα...

— Χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃς τίποτε ;

— Ἐσκόπευα νὰ ἔλθω αὔριο νὰ σᾶς εὕρω εἰς τὴν διεύθυνσι...

— Ἀληθῶς. . . Λοιπὸν ποῖα ἦσαν τὰ σχέδιά σου ;

Ἡ φαντασία τοῦ Λουβὲν ἦτο πάντοτε γόνιμος. Ἤρξατο λοιπὸν διηγούμενος οὐχὶ τὰς κατὰ τοῦ μεγάρου Σουσὰ προετοιμασίας του, ἀλλ' ὅλως φανταστικὴν ἐπιχείρησιν, οὕτω διατεταγμένην, ὥστε νὰ εὑρεθῇ ὁ Σίμων ἔνοχος.

Ὁ Μοὺλ ἠκροᾶτο τῆς ἀφηγήσεως ταύτης μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

— Ναί ! εἶπεν, ἅμα ὁ Λουβὲν ἐτελείωσε τὴν διήγησιν, ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ἀξιόλογος καὶ σὲ συγχαίρω ...

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Μόνον, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ἔχεις ἄδικον ν' ἀπελπίζεσαι· ἡ ἐργασία σου δὲν ἐχάθη. Ἂν ὡς ὑποθέτεις, καὶ πιστεύω, ὁ Σίμων ἀπολυθῇ ἐλλείψει ἀποδείξεων, δύνασαι ἐκ νέου νὰ τῷ στήσῃς τὴν παγίδα καὶ θὰ ἐπιτύχῃς....

— Ὦ ! φοβοῦμαι πῶς ὄχι, εἶπε στενάζων ὁ Λουβέν. Δὲν 'ξεύρετε πόσον εἶνε φοβιτσιάρης . . . Ναί ! στοιχηματίζω πῶς θαρρεῖ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ποῦ τὸν τσάκωσαν.

— Ὄχι , εἶσαι ὑπερβολικός , εἶπεν ὁ Μούλ· σὲ διαβεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχει τοιαύτην ἰδέαν.

Οὕτω συνομιλοῦντες ἀφίκοντο εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

— Λοιπόν ! εἶπεν ὁ Λουβὲν κατερχόμενος τῆς ἁμάξης, δὲν ἠξεύρω τί μὲ θέλετε ἐδῶ· σᾶς εἶπα ὅ,τι εἶχα νὰ σᾶς 'πῶ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μούλ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

— Πῶς !

— Ἔχω διαταγὴν νὰ συλλάβω καὶ σέ.

— Ἀ ! ... καὶ διατί ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς· ὑποθέτω ὅμως ὅτι πρόκειται διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Ζίλ.

— Ἀκόμη ! Εἶπεν ὁ Λουβέν· τί τὰ θέλουν τώρα αὐτά ; Θὰ 'πῶ πάλιν εἰς τὸν ἀνακριτὴ ὅ,τι τοῦ εἶπα δέκα φοραίς: «Ἤτουν παγὶς διὰ τὸν Φραγκῖσκον Οὐσδάλ.»

—Βεβαίως. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Φραγκῖσκος συνελήφθη...

— Ἀ ! ... ὁ Φραγκῖσκος συνελήφθη ;

— Ναί... Βλέπεις λοιπὸν ὅτι χρειαζεται πάλιν ἡ ὁμολογία σου· εἶνε φυσικόν.

— Ἀλήθεια .... εἶνε φυσικό, ἐπανέλαβεν ὁ Λουβὲν μηχανικῶς καὶ ἀφῃρημένως.

Ἡ εἴδησις τῆς συλλήψεως τοῦ Φραγκίσκου ἔκαμεν αὐτὸν ν' ἀνησυχήσῃ.

Μετ'ὀλίγον, ἀφοῦ ἐνέκλεισαν αὐτὸν ἐν τῇ εἱρκτῇ, ἐννόησεν ὅτι ὁ Μοὺλ προσεποιεῖτο καὶ ὅτι ἡ θέσις του ἐπεβαρύνθη πολύ.

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον· ὁ Μούλ, ὅστις οὐδεμίαν πλέον ἐν τῇ διευθύνσει εἶχεν ὑπηρεσίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Λαυρέντιος μετὰ τοῦ Τορέν.

Συνεχάρη τὸν Λαυρέντιον διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα ἣν ἔδειξεν.

— Ἤδη, προσέθηκε, καὶ ἂν μὴ λάβωμεν ἄλλας ἀποδείξεις, αἱ ὁμολογίαι τοῦ Λουβὲν ἀρκοῦσι.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἀρκεσθῆτε· εἰς τοῦτο μόνον.

— Ὄχι, βεβαίως ! Θὰ ἴδωμεν ἤδη ὁποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακρίσεων τοῦ Λουβὲν καὶ τοῦ Φραγκίσκου. Περὶ τούτου θὰ φροντίσω ἐγώ. Αὔριον τὴν πρωΐαν θὰ ἴδω τὸν Φραγκῖσκον εἰς τὴν εἱρκτήν του.

— Καὶ ἐγὼ τί θὰ πράξω κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Τίποτε· θὰ ἀναπαυθῆτε.

— Ἀλλὰ δὲν μοὶ ὑπεσχέθητε τοῦτο.

— Ὦ ! ἐστὲ ἥσυχος· δὲν σᾶς ἀπολύω ὁριστικῶς· θὰ σᾶς καλέσω πάλιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι... καὶ πολὺ ταχέως.

— Θὰ μὲ θέσετε πάλιν ἴσως ἐν συνοδίᾳ τοῦ Λουβέν ;

— Ναί, εἶνε πιθανόν.

— Πάντοτε ὁ Λουβέν ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος στενοχωρηθείς. Καὶ εἰς πάντα ταῦτα δὲν βλέπω τὸν Δακολάρ, τὸν φονέα τῆς μητρός μου ..

— Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀσχολούμεθα.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος ;

— Ὁ Λουβέν, μετά τινας ἡμέρας, θὰ σᾶς δώσῃ τὴν διεύθυνσίν του, χωρὶς νὰ τὴν ζητήσετε.

ΚΒ'

Τὴν ἐπιοῦσαν, πράγματι, ὁ Μοὺλ μετέβη εἰς τὴν εἱρκτήν, ἐν ᾗ εἶχεν ἐγκλεισθῆ ὁ Φραγκῖσκος Οὐσδάλ. Συνωδεύετο ὑπό τινος κλητῆρός του, τοῦ Πυροκάρδου, πρὸς ὅν, ἅμα ἠνεώχθη ἡ θύρα, προσεποιήθη ὅτι ὡμίλει ἐπιπληκτικῶς.

— Ναί, σὺ καὶ ὁ Λουβέν, καλὰ τὰ καταφέρατε πρό τινος καιροῦ, εἶπεν· ἂν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ θὰ σᾶς διορθώσω καὶ τοὺς δύο.

— Καὶ ὅμως ... παρετήρησε δειλῶς ὁ Πυρόκαρδος.

— Σιώπα. Δὲν ἐκάματε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ;

Ὁ *ἠλίθιος*, δηλαδὴ ὁ Φραγκῖσκος Οὐσδάλ, ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν· τὸ ὄνομα τοῦ Λουβὲν καὶ αἱ ἐπισκέψεις αὗται τὸν ἔκαμαν ν' ἀνασκιρτήσῃ. Τὴν κίνησιν ταύτην παρετήρησεν ὁ Μούλ.

— Ἀ ! ἰδοὺ αὐτός, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς ὡς εἰ τότε μόνον ἔβλεπεν αὐτόν. Ἔλα λοιπὸν ἐδῶ, παμπόνηρε, νὰ ξαναγνωρισθῶμεν, διότι ἐγνωρίσθημεν ἄλλοτε, ἂν δὲν ἀπατῶμαι. Δὲν ἦσο, νομίζω, πέρυσι ὑπηρέτης τοῦ Λαυρεντίου Δαλισέ ;...

Ἔλαβε τὸν Φραγκῖσκον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἔφερεν αὐτὸν πλησίον τοῦ μικροῦ παραθύρου.

— Ναί, σὺ εἶσαι, εἶπεν. Ἀλλὰ πῶς εὑρίσκεσαι ἐδῶ φυλακισμένος ; Φύγε σύ, ἀνέκραξεν ὁ Μοὺλ στρεφόμενος πρὸς τὸν Πυρόκαρδον μετ' ὀργῆς.

Ὁ Πυρόκαρδος ὑπακούων ἐξῆλθεν ἀμέσως.

— Οἱ μασκαράδες ! ὑπέλαβεν ὁ Μοὺλ καθεζόμενος ἐπὶ τῆς μόνης ἕδρας, ἥτις ὑπῆρχεν ἐν τῇ εἱρκτῇ. Ἂς ἡσυχάσουν ὅμως· αὐτὸς καὶ ὁ Λουβὲν θὰ ἰδοῦν...

Εἶτα, στρεφόμενος πρὸς τὸν Φραγκῖσκον, εἶπεν αὐτῷ :

— Ἂς ἴδωμεν ! καὶ σύ, ἀθῷέ μου, πῶς εὑρίσκεσαι ἐδῶ ; ἐγὼ ἄλλον ἤλπιζα νὰ εὕρω.

Ὁ Φραγκῖσκος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Μοὺλ ἀνεκάγχασεν.

— Ὦ ! τὸν ἠλίθιον· προσέχει καὶ δυσπιστεῖ !... Νομίζεις ὅτι ἦλθα νὰ σὲ κάμω νὰ ὁμιλήσῃς ; Δὲν ἀξίζει ἀληθῶς τὸν κόπον ! ἡσύχασε, φίλε μου. Ἡ ὑπόθεσίς σου εἶνε σαφής. Θέλεις νὰ σοὶ εἴπω τί συμβαίνει μὲ σέ ;... τὸ παρόν, τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον ! Εὐκολώτατον.

«Ἄκουσε· ὅτε ἦσο εἰς τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ, εἶχες σχέσεις τινὰς μετὰ τοῦ Λουβέν . . . μὴ τὸ ἀρνηθῇς ! Τὸ ἠξεύρω. Αἱ σχέσεις σας αὗται, διακοπεῖσαι ἐπ' ὀλίγον ἐκ τοῦ φόνου τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἐπανελήφθησαν θερμότεραι περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου... Ὡς βλέπεις, γνωρίζω ἀκριβῶς τὰ πάντα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦσο ἄνευ πόρων καὶ ἐστενοχωρεῖσο φρικωδῶς. Τότε ὁ Λουβέν, ὁ ὁποῖος σὲ εἶχεν ὑπ'

ὄψει του, σὲ εἰσήγαγεν ὡς ὑπηρέτην εἰς τὸ καφενεῖον τῆς ὁδοῦ τῆς Ἑνώσεως. Ἐκεῖ ἀπέκτησες γνωριμίας καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέκτησες ζωηρότητα. Τοῦτο ἤθελεν ὁ Λουβέν. Πρὸ ἓξ μηνῶν, εἰργάσθης μαζὺ μὲ αὐτὸν καὶ μὲ ἄλλους, κάποτε μόνος, εἰς μικράς τινας ὑποθέσεις. Ἂς τὰ λησμονήσωμεν αὐτά. Πρὸς τί νὰ ἀσχολώμεθα διὰ τοιαῦτα μικρὰ πράγματα; Ἄλλως τε, συνελήφθης ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Ζίλ· ἡ τιμωρία σου θὰ εἶνε μεγάλη· τὸ ἠξεύρεις.

Ὁ Φραγκῖσκος ἐστέναξε καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Ἐγὼ ἤθελα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν ἄτιμον αὐτὴν σπεῖραν τοῦ Λουβὲν καὶ τῶν χαμερπῶν, οἵτινες ἔχουσι πανταχοῦ μίαν χεῖρα καὶ ἕνα πόδα. Προγευματίζουσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, μοὶ ὑπόσχονται ἕνα φονέα, καί, σύμφωνοι μὲ αὐτόν, μοὶ πέμπουσιν ἕνα μικροκλέπτην ὡς σέ...

Αἱ λέξεις *σύμφωνοι μὲ αὐτὸν* ἐπροξένησαν φρικίασιν τῷ Φραγκίσκῳ· συνῆλθεν ὅμως ταχέως καὶ ἐψιθύρισε μετὰ μειδιάματος δυσπιστίας:

— Σύμφωνοι μὲ αὐτόν!... Ὁ *κύριος* Δακολάρ!... ποτέ!

Ὁ Μοὺλ προσεποιήθη ὅτι οὐδὲν εἶδεν οὐδὲ ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Καιρὸς εἶνε νὰ παύσωσι τὰ τοιαῦτα καὶ νὰ ἀντικατασταθῶσιν αὐτοὶ οἱ πανοῦργοι. Ἐσκέφθην σέ... Διατί ὄχι; Σὺ διέπραξες μικρὰ πταίσματα... δὲν εἶσαι φονεύς, καθ' ὅσον γνωρίζω... Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Ζὶλ εἶνε κάπως σοβαρά, ἀλλὰ προεκλήθης...

— Ὦ! ναί, τώρα τὸ ἐννοῶ, ἐψιθύρισεν ὑποκώφως ὁ Φραγκῖσκος.

— Ἀ! ἀρχίζεις νὰ τὸ πιστεύῃς; καλὸν καὶ τοῦτο... Ἐν τούτοις πρὸ ἓξ λεπτῶν, καθ' ἃ εἶμαι μαζύ σου, ἐννοῶ ὅτι καλλίτερον νὰ ὑπηρετῶμαι ἀπὸ τοὺς ἀχρείους αὐτοὺς ἢ ἀπὸ ἐντίμους ἠλιθίους. Βεβαίως θὰ κρατήσω τὸν Λουβέν... λυπηρὸν τοῦτο, ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃς. Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου.

Ἠγέρθη ὡς διὰ ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ὁ Φραγκῖσκος ἔστη ἀποτόμως ἐνώπιον αὐτοῦ.

— Ὁ Λουβέν! ἀνέκραξεν, ὤ! τὸν ἄθλιον... Κύριε Μούλ, σᾶς παρακαλῶ, ἀφήσατέ με νὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἔπειτα... κάμετέ με ὅ,τι θέλετε.

Ὁ Μοὺλ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Παιδί μου, εἶπεν, ἄνθρωπος ἔχων νοῦν καὶ καρδίαν δὲν λέγει *θὰ ἐκδικηθῶ* καὶ δὲν ζητεῖ οὐδὲ συμβουλὴν οὐδὲ ἄδειαν. Κάμνει ἁπλῶς τὸ ἔργον του καὶ οὐδὲν πλέον.

— Ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῖσκος, δὲν μοῦ λείπουν τὰ μέσα!... καὶ θὰ τὸ εἶχα κάμει, ἐάν...

— Ἐάν;...

— Τί σημαίνει! ὑπέλαβεν ὁ Φραγκῖσκος. Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον... εἶνε ἀδύνατον.

Ὁ Μοὺλ ἐμειδία πάντοτε πονήρως. Ἐκάθησε πάλιν, καὶ ἀτενίζων τὸν φυλακισμένον διὰ διαπεραστικοῦ καὶ εἰρωνικοῦ βλέμματος:

— Κακόμοιρε, εἶπε, μόνος προέφερες τὴν καταδίκην σου. Διὰ σὲ βεβαίως εἶνε ἀδύνατον. Ἡ ἀποσιώπησις αὕτη δεικνύει καλὴν φύσιν καὶ σὲ τιμᾷ, δεικνύει ὅμως καὶ πολλὴν ἀβελτηρίαν, καὶ εἶνε ἀδύνατον ἄνθρωπος ὡς σὺ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου...

Ὁ Φραγκῖσκος ἦν εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

— Ἰδού! ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, θέλω νὰ ἐξηγήσω τὴν παρασιώπησίν σου καὶ νὰ συμπληρώσω τὴν σκέψιν σου. Ἄκουσον: Ἔχεις τὸ μυστικὸν ἐγκλήματος, τελεσθέντος ὑπὸ τοῦ Λουβέν, καὶ δύνασαι μὲ μίαν λέξιν σου νὰ τὸν καταστρέψῃς. Ὦ! πόσον θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἔλεγες αὐτὸ τὸ μυστικόν!... Ναί, ἀλλ' ὁ Λουβὲν ἔχει συνένοχον καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ κτυπήματος θὰ κατέστρεφες καὶ τὸν ἄλλον... Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνῃ... Σιωπὴ λοιπόν... Λυπηρὸν εἶνε, ἀλλ' οὕτω πρέπει νὰ γείνῃ. Λέγω τὴν ἀλήθειαν; Λέγε.

Ὁ Φραγκῖσκος κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί, ἰδοὺ τί σοῦ κρατεῖ τὴν γλῶσσαν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής. Ἤδη, ἰδοὺ τὸ κωμικὸν τοῦ πράγματος· αὐτὸς ὁ *ἄλλος*, ὁ συνένοχος τοῦ Λουβέν, τὸν ὁποῖον δὲν λέγεις διὰ νὰ μὴ τὸν βλάψῃς... μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε χαριέστατον!...

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῖσκος.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ, αὐτὸς ὁ ἴδιος σὲ ὑπέδειξεν εἰς τὸν Λουβέν, καὶ σὲ ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν.

— Δὲν εἶνε ἀληθές! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῖσκος ἐντόνως.

— Εἶνε ἀληθές, ὑπέλαβεν ὁ Μούλ, καὶ τὸ ἀποδεικνύω. Πρῶτον, θέλεις νὰ σοὶ εἴπω τὸ ὄνομά του; Ὀνομάζεται Δακολὰρ ἢ *κύριος Δακολάρ*, ὡς τὸν ὀνομάζεις μετὰ σεβασμοῦ. Δὲν ἀπατῶμαι, αἴ;

— Λέγετε, λέγετε, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος δι' ὑποκώφου φωνῆς.

— Καλῶς. Ἤδη ἄκουσε καὶ τοῦτο. Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, μανθάνω ὅτι ὁ Δακολὰρ εἶνε εἰς Παρισίους. Ἀμέσως θέτω τοὺς κλητῆράς μου ἐπὶ τὰ ἴχνη του· τὸν παρακολουθοῦσι πανταχοῦ· ἅπαξ εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Νικολάου, ἔνθα ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος Φορμινύ· δὶς ἢ τρὶς εἰς Βιλέττην ἢ εἰς Μικρὸν Σαρόν. Ἠδυνάμην νὰ τὸν συλλάβω, ἀλλὰ πρὸς τί!... Ἐσκέφθην ὅτι ὁ Δακολὰρ ἤξιζε νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Διὰ τοῦτο συνενοήθην μετὰ τοῦ Λουβέν, ὁ ὁποῖος ἡτοίμασε τὴν παγίδα τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Ζὶλ...

Ὁ Φραγκῖσκος ἐστέναξε βαθέως.

— Ἀλλά, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν τὸ κλωβίον, πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ τὸ πτηνόν, ὁ Λουβὲν μοὶ λέγει: «Ἄφετέ με νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς τὸν παραδώσω». Ἐγὼ εἶχα τὴν ἁπλότητα νὰ τὸν πιστεύσω. Μεταβαίνει μίαν ἑσπέραν ἐκ Μικρὸν Σαρὸν καὶ εἰσέρχεται, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ἑνώσεως ἔνθα ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ συνήντα τὸν Δακολάρ... Δὲν ἔχει οὕτω; Λέγε.

Ὁ Φραγκῖσκος ἐσιώπα.

— Ναί, οὕτως ἔχει, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, τὸ ἠξεύρεις καλῶς, διότι ἦσο ἐκεῖ, κατὰ δυστυχίαν σου. Ὁ Δακολὰρ ἦτο ἐπίσης. Ἤδη, ἄνοιξε τ' αὐτιά σου καλά. Ὁ Λουβὲν εἰσέρχεται, παρατηρεῖ καὶ τέλος πλησιάζει τὸν Δακολάρ. Τί νομίζεις ὅτι θὰ τῷ εἴπῃ;... ὅτι ἔχει ἑτοίμην ἐπιχείρησιν διὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ ὅτι τῷ χρειάζεται σύντροφος, ὅτι ἡ ἐπιχείρησις εἶνε ἀξιόλογος καὶ ὅλως ἀκίνδυνος... Νομίζεις ὅτι αὐτὰ τῷ εἶπε;

— Ναί.

— Λοιπὸν ἀπατᾶσαι. Τῷ εἶπεν: «Ὑπεσχέθην νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν· ἑτοίμασα τὴν παγίδα, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι δὲν θέλω νὰ σὲ βλάψω. Πρέπει ὅμως νὰ εὕρωμεν ἓν θῦμα· ὑπόδειξέ μου σὺ κανέν.» Τότε ὁ Δακολὰρ στραφεὶς παρετήρησε περὶ αὐτόν, σὲ εἶδε εἰς μίαν γωνίαν καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λουβέν: «βλέπεις αὐτὸν τὸν βλάκα, λάβε τον...» Δὲν ἤμην ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Μοὺλ καταλήγων, ἀλλὰ γνωρίζω κάλλιστα ὅτι οὕτω συνέβη.

— Ναί, οὕτω συνέβη! ἀνέκραξεν ὁ Φραγκῖσκος· ναί! μοὶ φαίνεται ὅτι τοὺς βλέπω ἀκόμη συνομιλοῦντας, αὐτὸν καὶ τὸν Δακολάρ. Ναί! οὕτω συνέβη. Ἀληθῶς, εἶμαι βλάξ. Ἀλλὰ ἡσυχάσατε, θὰ δώσω καὶ ἐγὼ κάτι εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Καθεὶς μὲ τὴν σειράν του. Ἀκούσατε, κύριε Μούλ.

— Σιώπα! εἶπεν ὁ Μοὺλ αὐστηρῶς.

— Νὰ σιωπήσω;... Καθόλου· θὰ ὁμιλήσω, θὰ ἐκδικηθῶ.

— Εἶσαι ὀργισμένος καὶ δὲν ἠξεύρεις πλέον τί λέγεις. Παραφέρεσαι.

— Ὄχι... Ἰδέτε με, εἶμαι ἥσυχος.

— Ἀλλὰ σοὶ λέγω, δὲν θέλω. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω.

— Ἀκούσατέ με μίαν στιγμήν...

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ὄχι! Λυποῦμαι ὅτι εἶπα αὐτὰς τὰς λεπτομερείας... δὲν θέλω νὰ ψευσθῇς ἢ νὰ συκοφαντήσῃς...

— Ἐγὼ νὰ ψευσθῶ, νὰ συκοφαντήσω! Ἀ! δὲν ἔχω ἀνάγκην...

— Σοὶ εἶπα, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε, ὑπέλαβεν ὁ Μούλ. Εἰπέ τα εἰς τὸν ἀνακριτὴν βραδύτερον.

— Κύριε Μούλ, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος, εἶμαι ἥσυχος... ἰδοὺ· ἐξετάσετε τὸν σφυγμόν μου... Ναί, εἶμαι ἥσυχος ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι εἶνε χαμένος, ἀλλ' ὁ ὁποῖος γνωρίζει ἐπίσης ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ.

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ὁ Μούλ, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ ὀλίγη φρόνησις. Τὸ σύστημά μου, ὡς βλέπεις, δὲν εἶνε ν' ἀποσπάσω ἀπὸ σὲ τὸ μυστικόν σου. Σκέφθητι καλῶς καὶ κατόπιν εἰπὲ ὅ,τι θέλεις εὐσυνειδήτως. Ἤδη, προέφερες μίαν λέξιν, ἡ ὁποία μοὶ ἐπροξένησε θλῖψιν, εἶπες ὅτι εἶσαι χαμένος...

— Ὦ! ναί, κύριε Μούλ... δὲν ἀπατῶμαι.

— Βεβαίως ἡ θέσις σου εἶνε σοβαρά.

Ἀλλ' ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ριζικὸν μέσον, δυνατὸν οὐχ' ἧττον νὰ ἐλαφρυνθῇς. Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαγωγῆς σου...

— Ἄ! θὰ μείνετε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι. Θὰ ὑπακούω, θὰ εἶμαι ἀφοσιωμένος...

— Ἄ, ναί! ἀλλ' ὡς σοὶ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· ἔχεις κακὸν προηγούμενον... Τέλος, θὰ ἴδωμεν.

Ὁ Μοὺλ ἀφῆκε τὸν Φραγκῖσκον νὰ σκεφθῇ. Ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ κυρίου Θουριέ, ὅστις τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἢ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπιούσης τὸ βραδύτερον, θὰ ἀνέκρινε τὸν Λουβὲν καὶ τὸν Φραγκῖσκον.

Συνεννοήθη· ταχέως μετ' αὐτοῦ πρὸς καλλιτέραν διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἀπῆλθεν.

[Ἕπεται συνέχεια] *

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἠσθάνετο τὴν σταθερὰν πεποίθησιν τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ ἔβλεπε καλῶς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀγωνισθῇ κατ' αὐτῆς. Ἄλλως τε, ἐπρόκειτο περὶ λεπτῆς ὑποθέσεως.

— Σᾶς ἀφίνω, κύριε Περνελέν, εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποχρέωσίν σας. Πιθανὸν νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν: νὰ ἴδω δηλαδὴ τὸν Μάξιμον καὶ νὰ ὁδηγήσω παρ' αὐτῷ ἓν ἢ δύο πρόσωπα.

— Θὰ τὸ θεωρῶ εὐχαρίστησίν μου, ἀπήντησεν ὁ δικαστής, νὰ σᾶς προσφέρω οἱανδήποτε ἐκδούλευσιν ἐπιθυμεῖτε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχωρίσθησαν.

Ρίπτων τελευταῖον βλέμμα ὁ κύριος Δουσατὲλ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου, ἔτι περισσότερον βεβυθισμένου ἐν τῇ ὁμίχλῃ, ἐπροχώρησε ψιθυρίζων:

— Τὸ πᾶν ἐχάθη· ἡ μήτηρ του αὐτὴ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ ἰατρὸς περίλυπος ἐπανέκαμψεν εἰς τὴν οἰκίαν του· οὐδ' ἐτόλμησε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Παϋέν. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς νέας ταύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως.

Ἡ ἑσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξε θλιβερὰ διὰ τοὺς ἐντῷ μεγάρῳ τοῦ κόμητος, ἀνυπομόνως δὲ ἀνέμενον τὸν ἰατρὸν Δουσατέλ, ὅστις ὅμως δὲν ἤρχετο. Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ καὶ ἡ ἐγγονή του, καθήμενοι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἑστίας, συνωμίλουν ἐπὶ μακρόν. Ἐφ' ὅσῳ παρήρχετο ὁ καιρός, ἡ ἐλπίς των, ἀσθενὴς ἤδη κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς συνδιαλέξεώς των, ἔβαινεν ἀποσβεννυμένη.

— Ἡ κυρία Μαριὼν δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη; εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ὄχι, δὲν γνωρίζω ἀληθῶς τίνι τρόπῳ ἐνεργεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, διότι βεβαίως θὰ ἐνεργῇ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

— Ὁ ἰατρὸς δὲν ἔρχεται· ἀναμφιβόλως αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἔχει νὰ μᾶς φέρῃ, θὰ ἦναι δυσάρεστοι. Φοβοῦμαι πολύ, μήπως ἡ κυρία Μαριὼν θὰ εἶνε ἡ τελευταία μας βοήθεια, ἀσθενεστάτη ἴσως, φεῦ!

Τὸ ἐκκρεμὲς τῆς αἰθούσης ἐσήμανε τὴν δεκάτην· ὁ πάππος τῆς νεάνιδος ἀνεσκίρτησε καὶ ἠγέρθη.

— Πήγαινε, παιδί μου, εἶπεν ἀποθέτων φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς Ἀλίκης, εἰς τὸ δωμάτιόν σου· ὁ ἰατρὸς δὲν θὰ ἔλθῃ ἀπόψε.

— Ἔχεις δίκαιον, παπποῦ, δὲν θὰ ἐπέτυχεν! καὶ ἡ κυρία Μαριὼν ἀκόμη δὲν ἐπέστρεψε! Καλὴν νύκτα, παπποῦ.

Ὀλίγον ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα ἐκείνην οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ· ἡ ἰδία σκέψις ἐτάρασσε τὸ πνεῦμα τοῦ κυρίου δὲ Λομπρὲ καὶ τῆς ἐγγονῆς του. Καὶ αὐτὴ ἡ γηραιὰ θεία συνεμερίζετο τὴν γενικὴν ἀνησυχίαν.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν, ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη ὅλως ἀνήσυχος, ὠχρίσσουσα, καὶ ταχέως ἐνεδύθη. Ἔσπευδε νὰ δράμῃ εἰς Μπατινιόλ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἰατροῦ.

Ἡ πρωία διέρρευσε, χωρὶς οὗτος νὰ φανῇ.

Ἡ Ἀλίκη ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἰατρὸς θὰ ἤρχετο μετὰ τὸ γεῦμα· συνήντησεν εἰς τὴν τράπεζαν τὸν πάππον της, ὅστις ἀνέμενε τὸν ἰατρὸν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε σιωπηλόν, μικρὸν διαρκέσαν.

Ἡ νεᾶνις, ἐγκαταλείψασα τὸν πάππον της ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἑστιατορίου, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της· μόλις δ' εἰσῆλθεν, ἡ Μαρία τῇ ἔφερε τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ἡ Ἀλίκη ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν νὰ μὴ τὸν δεχθῇ, ἀλλὰ σκεφθεῖσα ταὐτοχρόνως ὅτι ἴσως τῇ ἔφερεν εἰδήσεις, διέταξε τὴν θαλαμηπόλον της νὰ εἰσάξῃ τὸν μαρκήσιον.

Ἡ νεᾶνις, ὀρθία ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, ἀνέμενε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ, θέλουσα διὰ τῆς στάσεως ταύτης νὰ δηλώσῃ αὐτῷ πόσον ὀλίγον χρόνον ἔπρεπε νὰ διαρκέσῃ ἡ ἐπίσκεψίς του.

Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὴν στάσιν τῆς Ἀλίκης καὶ ἐμειδίασεν ἀοράτως.

Ἀφοῦ βαθέως ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς πλουσίας κληρονόμου, εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς γαληνιαίας:

— Λυποῦμαι πολύ, δεσποινίς, διότι σᾶς ἐνοχλῶ τόσον ἐνωρίς, ἀλλ' ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σοβαρῶν πραγμάτων, ἄκρας σπουδαιότητος· πρόκειται περὶ τοῦ φίλου μου...

— Περὶ τοῦ Μαξίμου! ἀντεῖπεν ἡ νεαρὰ κόρη προχωρήσασα βήματά τινα.

— Μάλιστα.

— Ἀλλ' ὁμιλήσατε λοιπόν, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη.

— Ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σπουδαιοτάτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν λέγονται ταχέως· εἶνε ἀνάγκη...

— Πολὺ καλά, κύριε, σᾶς ἐννοῶ.

Καὶ ὑποδείξασα ἕδραν εἰς τὸν μαρκήσιον ἡ Ἀλίκη, ἐκάθισε καὶ αὐτὴ εἰς ἀπόστασιν ἀρκούντως μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἐπισκέπτου.

— Ὁμιλήσατε, κύριε, εἶπεν ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, σᾶς ἀκούω.

— Θέλω... ἀπήντησεν ὁ δὲ Βονεῖλ, νὰ σᾶς ὁμιλήσω, ὑπὸ τὸν ὅρον, δι' ὀλίγας στιγμὰς τοὐλάχιστον, νὰ μὴ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ.

— Μόνον οἱ κύριοι δὲ Λομπρὲ καὶ Δουσατὲλ δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καί...

— Καὶ οὗτοι, δεσποινίς, δὲν πρέπει ν' ἀκούσωσι τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἴπω.

— Ἀλλά, κύριε, φαίνεσθε λησμονοῦντες ὅτι οὐδὲν δύναμαι ν' ἀποκρύψω ἀπὸ τὸν πάππον μου.

— Πιστεύσατε, δεσποινίς, ὅτι ἐὰν ἐπιμένω, ἔχω λόγους σοβαροτάτους· σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, πρόκειται περὶ τοῦ Μαξίμου.

— Ἔστω! εἶπεν ἡ νεᾶνις.

Μεθ' ὃ ἐγερθεῖσα ἔκρουσε τὸν κώδωνα καλοῦσα τὴν θαλαμηπόλον της, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐμφανισθεῖσαν, ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ δωματίῳ της. Εἶτα στρεφομένη πρὸς τὸν μαρκήσιον:

— Σᾶς ἀκούω, κύριε, εἶπεν αὐτῷ.

— Σᾶς φέρω, δεσποινίς, εἶπε διὰ σοβαροῦ ὕφους ὁ δὲ Βονεῖλ, θλιβερὰν εἴδησιν.

— Περὶ τοῦ Μαξίμου! εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐγερθεῖσα ἀποτόμως, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προφέρῃ ἄλλην λέξιν.

— Τὰ πάντα ἐτελείωσαν! Ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη, καταδείξασα τὴν ἐνοχὴν τοῦ φίλου μου· ἀπόψε μάλιστα ὁ Μάξιμος παραπέμπεται εἰς τὸ Συμβούλιον διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ κατηγορητηρίου βουλεύματος.

— Δὲν ἐννοῶ διόλου τὰς δικαστικὰς ἐκφράσεις σας· εἴπατέ μου, κύριε, τί ἐννοεῖτε διὰ τῶν λέξεων αὐτῶν.

— Εὐχαρίστως. Ὁ ἀνακριτής, ἀρκούντως ἀποδείξας τὴν ἐνοχὴν τοῦ Μαξίμου, ἐπεράτωσε τὴν ἀνάκρισίν του καὶ ἐκήρυξε τὸν φίλον μου ἔνοχον δολοφονίας μετὰ κλοπῆς. Ἕνεκα τούτου τὸν παραπέμπει εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν συνέδρων, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ θὰ παραπέμψῃ τὸν Μάξιμον νὰ δικασθῇ ἐνώπιον τοῦ Κακουργιοδικείου.

— Ἀλλὰ τότε δὲν ἐτελείωσαν τὰ πάντα;

— Τοὐναντίον· ὁ ἀνακριτὴς ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ διαταγὴν ἀποφυλακίσεως· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ὑπόθεσις θὰ εἶχε περατωθῇ καὶ ὁ φίλος μας ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀθῷος ἢ μᾶλλον δὲν θὰ κατεδιώκετο. Ἀλλ' ἐξεδόθη ἀντίθετος ἀπόφασις, ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη καὶ τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἁπλᾶς τινας μόνον διατυπώσεις. Εἶνε δὲ σπανιώτατον ἵνα τὸ Κακουργιοδικεῖον ἀθῴωσῃ κατηγορούμενον, ἀναγνωρισθέντα

ὡς ἐγκληματίαν ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁ κατηγορούμενος οὗτος εὑρίσκεται ὑφ' οἵας ἐνοχοποιητικὰς περιστάσεις ὁ Μάξιμος.

— Τοιουτοτρόπως, γνωρίζετε ἀκριβῶς τὴν κατάστασιν τοῦ φίλου σας.

— Ἐπληροφορήθην ἐντελῶς περὶ ταύτης· ἐπὶ πλέον, ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς, ἠναγκάσθην ν'ἀπαντήσω εἰς ἐρωτήσεις, αἵτινες μοὶ ἐβεβαίωσαν τὴν ἀξίαν τῆς κατηγορίας.

— Καὶ ὁ Μάξιμος εἶνε ἔνοχος ;

— Τώρα τὸ πιστεύω.

— Οὕτω σεῖς, ὁ φίλος του, τὸν ἐγκαταλείπετε ;

— Ὄχι, δεσποινίς, ἔρχομαι τοὐναντίον διὰ νὰ τὸν σώσω.

— Καὶ εἶσθε πεπεισμένος περὶ τῆς ἐγκληματικῆς του διαγωγῆς ;

— Ὁ λόγος οὗτος δὲν εἶνε ἐπαρκής· δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὰς ἀποπείρας μου ὅπως τὸν σώσω. Πιστεύω ὅτι εἶνε ἔνοχος, διότι ὁ Μάξιμος δὲν ἠδυνήθη νὰ προσαγάγῃ καμμίαν ἀπόδειξιν ὑπὲρ τῆς ἀθῳότητός του, διότι ὅλα τὰ φαινόμενα εἶνε ἐναντίον του καὶ διότι, τέλος, εὗρον εἰς τὴν κατοικίαν του...

— Μάλιστα, κύριε, μοὶ ἔχετε ἤδη διηγηθῆ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς ἀνακρίσεως· τὰς γνωρίζω.

Χωρὶς νὰ κινηθῇ, ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησεν :

— Τέλος μικρὰν σημασίαν ἔχει ἡ πεποίθησίς σας καὶ ἡ ἰδική μου· ὁ φίλος μας ἀπωλέσθη ἀμετακλήτως.

— Ἀπωλέσθη !

— Ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος !

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν ;

Ὁ Κάρολος, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τι τὸ ἀλλόκοτον, ὅπερ ἐνυπῆρχεν εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἐπανέλαβεν:

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὑμεῖς αὐτὴ δύνασθε νὰ πεισθῆτε ἀπὸ σήμερον ὅτι εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ Μάξιμος.

— Πολὺ ἀργά ! ὄχι, ὄχι εἶνε ἀδύνατον !

— Οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις θὰ ἠδύνατο νὰ δεσμεύσῃ τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης... ἐκτός...

— Ἐκτός ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη, λησμονήσασα ὅτι ἦτο μόνη μετὰ τοῦ μαρκησίου καὶ προχωρήσασα βιαίως πρὸς αὐτόν.

Οὗτος ἐμειδίασεν ἀδιοράτως.

— Ἐὰν ἐπιμένω, εἶπεν, ἐπὶ τῆς ἀξιοθρηνήτου καταστάσεως τοῦ Μαξίμου, πράττω τοῦτο, διότι ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς πείσω ὅτι δηλαδὴ ὁριστικῶς ἀπωλέσθη ! Ὑμεῖς καὶ οἱ φίλοι σας, οὐδὲν δύνασθε ὅπως τὸν σώσητε· ἀλλ' ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μόνος, ἐναντίον ὁλοκλήρου κοινωνίας, δύναται νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν φίλον ἡμῶν.

— Τί λέγετε ;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ πρέπει...

Ἡ νεᾶνις ἐκπλαγεῖσα κατέστη αἴφνης γαληνία.

— Καὶ ποῖος εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ;

εἶπε παρατηρήσασα ἀτενῶς τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, παρεξηγῶν τὸ βλέμμα της τοῦτο, ἠγέρθη καὶ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς ἀπεκρίθη πρὸς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ :

— Ἐγώ.

Ἡ νεᾶνις ὠπισθοδρόμησεν.

— Ὦ ! ἀνέκραξεν ἡ ἐγγονὴ τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ἡ σκέψις αὕτη πρὸς στιγμὴν μοὶ ἐπῆλθεν. Εὐθὺς κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσα εἰς πολύτιμον ἀποκάλυψιν γενομένην ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά μου αἴφνης ἐφωτίσθη...

— Καὶ τί παρετήρησεν ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος μετὰ λεπτῆς εἰρωνείας.

— Ὅτι ἀντὶ νὰ εἶσθε φίλος τοῦ Μαξίμου, εἶσθε ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρός του· καὶ ἐὰν παρουσιάζεσθε πρὸς ἐμὲ ὡς σωτὴρ τοῦ φίλου σας, ὁδηγεῖσθε μόνον ὑπὸ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ.

— Λοιπόν ! δὲν ἀπατᾶσθε, δεσποινίς. Ἀγαπᾶτε τὸν Μάξιμον· ἐκλέξατε μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ νεανίου τούτου καὶ τῆς ἐλευθερίας του, διότι θὰ καταδικασθῇ βεβαίως εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν καὶ θὰ καρατομηθῇ.

Ἡ Ἀλίκη δὲν ἀπεκρίθη.

— Σᾶς προσφέρω τὸ μόνον μέσον, ἐξηκολούθησεν ὁ δὲ Βονεῖλ, διὰ νὰ σώσητε ὕπαρξιν, ἡ ὁποία σᾶς εἶνε προσφιλής. Πρὸς τοῦτο ἕνα μόνον σᾶς θέτω ὅρον : νὰ γίνετε σύζυγός μου !

Φρικιῶσα ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ τρόμου, μόλις ἠδυνήθη ἡ νεαρὰ κόρη ἐν ἄκρᾳ συγκινήσει νὰ ψελλίσῃ :

— Σύζυγός σας ! ...

— Ἀντὶ μόνον τῆς τιμῆς αὐτῆς θὰ σώσω τὸν Μάξιμον !

— Ποτέ !

— Θέλετε λοιπὸν ν' ἀποθάνῃ ;

— Ν' ἀποθάνῃ ! !

— Ἀλλ' εἶνε παραφροσύνη, ἀνεφώνησεν ἔξαλλος ἐξ ὀργῆς ὁ δὲ Βονεῖλ, προχωρῶν πρὸς τὴν Ἀλίκην.

— Σταθῆτε ! σᾶς τὸ διατάσσω ! Ἀ ! κύριε, ἐκάματε κακὸν ὑπολογισμὸν προεξοφλοῦντες καταδίκην, ἡ ὁποία σᾶς φαίνεται βεβαία. Ἠπατήθητε. Ἀγνοεῖτε, κύριε, ποία εἶμαι ! Ναί, ἀγαπῶ τὸν Μάξιμον ! Εἶνε ὁ μνηστήρ μου. Δὲν τὸν ἀγαπῶ, ὅπως ἀγαποῦν οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅμοιοί σας· ἡ ἀφοσίωσίς μου πρὸς αὐτὸν εἶνε ἀπεριόριστος· προτιμῶ τὸν θάνατόν του ἀπὸ τὴν ζωήν, ἐὰν πρόκειται νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ διὰ πράξεως ἐπονειδίστου. Ἀ ! κύριε, ἠπατήθητε, ὅτι θὰ ἠγόραζον τὴν ὑψηλήν σας προστασίαν ἐπὶ τιμῇ τοῦ σώματός μου ! Ἀστείζεσθε ! Θὰ ἴδω τὸν μνηστῆρά μου κατὰ τὰς τελευταίας στιγμάς του, καὶ ὅταν τῷ διηγηθῶ τὴν διαγωγήν μου, θὰ μ' εὐχαριστήσῃ, διότι μὲ ἀγαπᾷ ! Ἡ ἕνωσίς μας θὰ εἶνε διαφορετική· ὁ θάνατος θὰ τὴν καθιερώσῃ ! Ἐὰν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα προλέγετε, πραγματοποιηθῶσι, θ' ἀκολουθήσω τὸν μνηστῆρά μου εἰς τὸν τάφον. Χαίρετε, κύριε !

— Ἀλλά, δεσποινίς, δὲν γνωρίζετε ὅτι...

— Δὲν θέλω τίποτε νὰ μάθω, οὔτε μάλιστα τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον δύνασθε νὰ σώσετε τὸν Μάξιμον. Χαίρετε, κύριε.

— Ὑγιαίνοιτε, δεσποινίς· σκεφθῆτε. Σᾶς δίδω τὴν ἄδειαν νὰ ἐπαναλάβετε τὴν συνδιάλεξιν αὐτὴν εἰς τοὺς κυρίους δὲ Λομπρὲ καὶ Δουσατέλ. Θὰ ἴδητε τότε πόσον θὰ ἐννοήσουν τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδώσατε. Ἐντὸς ὀλίγου ! τὸ ἐλπίζω.

Καὶ χωρὶς ν'ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ὁ θρασὺς ὑποκριτής, ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς Ἀλίκης καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ἦτο καιρός· μόλις ἡ θύρα ἐκλείσθη ὑπὸ τοῦ μαρκησίου, ἡ νεᾶνις, ἐκτείνασα τοὺς βραχίονας, ἔπεσε βαρεῖα ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἐπὶ τῷ γενομένῳ θορύβῳ προσέδραμεν ἡ Μαρία καλοῦσα βοήθειαν.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἀκούσας τὰς κραυγάς, ἔφθασεν ἀμέσως, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Δουσατέλ.

Διὰ τῶν φροντίδων τοῦ ἰατροῦ ταχέως ἡ Ἀλίκη συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπεν ὁ ἰατρός, μικρὰ διαβατικὴ συγκίνησις. Τί σᾶς ἔκαμε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ; Τὸν συνήντησα καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης, δὲν τὸν εἶδα διόλου.

— Πρὸ ὀλίγου ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς νεαρᾶς κόρης. Μόλις ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς δεσποινίδος ἔπεσε λιπόθυμος ἡ ...

— Εἶνε ἄθλιος, ἐλεεινός ! εἶπεν ἡ Ἀλίκη ἐντελῶς συνελθοῦσα.

— Ἀλλὰ τί σοῦ εἶπεν ; ἠρώτησεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τί σοῦ ἔκαμεν ;

— Ἰατρέ ! εἶπεν ἡ νεᾶνις παρατηρήσασα διὰ βλέμματος ἀγωνιώδους τὸν κύριον Δουσατέλ.

Ὁ ἰατρὸς ἐνόησεν ὁποίαν ἐνεῖχε σημασίαν ἓν καὶ μόνον τῆς νεάνιδος βλέμμα· θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καταβιβάσας ἀπεκρίθη :

— Τὸ πᾶν ἐχάθη !

— Ἀ ! ὁ ἄθλιος εἶπε τὴν ἀλήθειαν !

— Ἴδωμεν, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἰατρός, δόσε μας μερικὰς πληροφορίας διὰ τὴν αἰτίαν τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεσαι.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ Μάξιμος ἐχάθη !

— Φεῦ !

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε τοῦ δωματίου μου, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν εἴδησιν αὐτήν. Ἀλλὰ διατείνεται ὅτι ὑπάρχει ἓν μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ σώσῃ τὸν μνηστῆρά μου.

— Νὰ σώσῃ τὸν Μάξιμον ! ἀνέκραξαν ἐν ταὐτῷ ἀμφότεροι οἱ ἄνδρες.

— Τὸ μέσον τοῦτο ἰσχυρίζεται ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ὅτι μόνος ἐξ ὅλων κατέχει καὶ ἦλθεν ὁ ἄθλιος νὰ μοῦ τὸ προ-

τείνῃ . . . Ἄ ! δὲν τολμῶ νὰ τὸ εἴπω.

— Ἀλλ' ὁμίλησον, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τί φοβεῖσαι ;

— Σᾶς ἀκούομεν, δεσποινίς· ἡσυχάσατε ! Ὁμιλήσατε !

Ἡ Ἀλίκη ἐπανέλαβε, καλέσασα πρὸς βοήθειάν της ἅπασαν τὴν ἐνεργητικότητά της :

— Προσφέρεται νὰ σώσῃ τὸν Μάξιμον ὑπὸ τὸν ἑξῆς ὅρον : νὰ μὲ νυμφευθῇ!

Καὶ ἡ νεαρὰ κόρη διηγήθη ἅπασαν τὴν σκηνήν, ἥτις συνέβη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐντίμου μαρκησίου, καὶ τὴν ὁποίαν γνωρίζουσιν ἤδη οἱ ἀναγνῶσταί μας.

— Τί ;...

— Νὰ σὲ νυμφευθῇ !

— Καὶ ποῖον εἶνε τὸ μέσον αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δουσατέλ.

— Τόσον ἠγανάκτησα ἅμα ἤκουσα τὴν πρότασίν του αὐτήν, ὥστε τὸν ἀπέπεμψα, χωρὶς μάλιστα νὰ θελήσω νὰ μάθω τὸ μέσον ἐκεῖνο.

— Καὶ ἔκαμες πολὺ καλά ! διέκοψεν ὁ γηραιὸς πάππος.

— Βεβαίως, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν μίαν ἔνδειξιν. Δὲν ἐγνώριζον πολὺ τὸν μαρκήσιον αὐτὸν δὲ Βονεῖλ. Ἐν τούτοις διὰ τῶν μετ'αὐτοῦ συνδιαλέξεών μου, ἠδυνήθην νὰ τὸν κρίνω καὶ νὰ πεισθῶ ὅτι εἶνε ἰσχυρότατος. Δὲν θέλω νὰ ἐπιμείνω πολὺ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ κυρίου τούτου, ὀφείλω μόνον νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ ἐντελὴς ἡσυχία του καὶ ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἀπέναντι τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης, πολλὴν ἐνέχει σημασίαν. Προδήλως, ἐὰν ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ προέβη εἰς τοιοῦτον διάβημα, φαίνεται ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ εἶνε ἀληθές. Τὰ σχέδια τοῦ ραδιούργου αὐτοῦ εἶνε αἱ ἀσφαλέστεραι ἐγγυήσεις περὶ τοῦ δυνατοῦ τοῦ γεγονότος τούτου.

— Ποῖα σχέδια ; διέκοψεν ὁ κόμης.

— Ἡ ἐπιθυμία νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐγγονήν σας. Ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶνε ἁπλούστατος· ἐποφθαλμιᾷ τὴν περιουσίαν τῆς δεσποινίδος δὲ Λομπρὲ καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι ἠδύνατο νὰ παρασύρῃ τὴν Ἀλίκην σας, ὅπως αὕτη τῷ προσφέρῃ τὴν χεῖρά της, καταστρέφων τοιουτοτρόπως, ὁ ἄθλιος, τὸν ἔρωτα τοῦ τέκνου σας πρὸς τὸν Μάξιμον.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε τρομερόν !

— Βεβαίως. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπέχω νὰ χαρακτηρίσω τὸ διάβημα τοῦτο· τὸ συμφέρον ἡμῶν συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς : νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν ἀξίαν τοῦ διαβήματος τούτου. Ὅθεν, διὰ νὰ τολμήσῃ ὁ θρασὺς αὐτὸς νέος νὰ προτείνῃ τοιαύτην ἐπονείδιστον ἀγορὰν εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, βεβαίως θὰ εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς ὅρους του, δηλαδὴ νὰ σώσῃ τὸνΜάξιμον ἐν περιπτώσει παραδοχῆς αὐτῶν. Πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ κατωρθώσῃ νὰ σωσῃ τὸν φίλον μας ; Τί ἐννοεῖ διὰ τῆς λέξεως «νὰ σώσῃ ;» Θὰ διηυκόλυνε τὴν δραπέτευσιν τοῦ φυλακισμένου ἢ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀθῳότητά του ; Ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰ μάθωμεν, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ σᾶς μεμφθῶ, ἀγαπητόν μου παιδί, διότι δὲν ἠδυνήθητε νὰ τὰ μάθετε αὐτὰ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ τυχοδιώκτου αὐτοῦ. Τώρα ὅμως θὰ προφυλαχθῇ καὶ δὲν θὰ εἴπῃ τίποτε. Τί νὰ κάμωμεν ;

Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν ἐπανέλαβε, ταπεινῶν τὴν φωνήν :

— Ἐμπρός ! ἡ μήτηρ τοῦ κατηγορουμένου εἶνε ἡ τελευταία μας καταφυγή.

Ι'

Μετὰ εἴκοσιν ἔτη.

— Ἔχετε δίκαιον, ἀγαπητὲ ἰατρέ, εἶπεν ἡ Ἀλίκη. Εἴμεθα πολὺ ἀδύνατοι, ἀλλ' ὀφείλομεν ν' ἀγωνισθῶμεν μέχρι τέλους. Ἀνέμενον τὴν ἐπίσκεψίν σας,ἄλλως τε, πρὶν ἢ μεταβῶ εἰς Μπατινιόλ. Ἐὰν θέλετε, παπποῦ, διατάξατε νὰ ἑτοιμάσουν τὴν ἅμαξαν.

— Εἶνε ἑτοίμη, παιδί μου, προεῖδον τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ἡ νεᾶνις ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ ὅτε ἡ θύρα ἠνοίχθη βιαίως.

Γυνὴ εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, πρὶν ἢ ἡ θαλαμηπόλος Μαρία ἀναγγείλῃ :

— Ἡ κυρία Μαριών !

Οἱ τρεῖς θεαταὶ τῆς σκηνῆς ταύτης ἔμειναν ἐπὶ δευτερόλεπτον ἐμβρόντητοι.

Ἡ Ἀλίκη πρώτη ἔδραμε πρὸς τὴν Μαριών, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της λέγουσα διὰ φωνῆς πνιγομένης :

— Ἄ ! κυρία Μαριών ! κυρα Μαριών !

Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ καὶ ὁ ἰατρὸς συνῆλθον εἰς ἑαυτούς· ὁ κύριος Δουσατὲλ προὐχώρησε καὶ αὐτὸς πρὸ τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου καὶ ὑπεκλίθη ταπεινῶς ἐνώπιόν της.

Ἡ Ἀλίκη, ἀφήσασα τὴν ἀγκάλην τῆς κυρίας Μαριών, παρουσίασε πρὸς αὐτήν, ἐρυθριῶσα,τὸν πάππον της καὶ τὸν κύριον Δουσατέλ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος παρετήρει μετὰ συγκινήσεως τὴν μητέρα ταύτην, εἰς τὴν θλῖψιν τῆς ὁποίας κατὰ μέγα μέρος συνετέλεσε, καὶ ἔμενε σιωπηλός.

Ὁ κύριος δὲ Λομπρὲ εὐσεβάστως προσέφερε κάθισμα εἰς τὴν κυρίαν Μαριών, εἰπὼν συγχρόνως εἰς αὐτήν :

— Τὸ μέγαρον τοῦτο, κυρία, ἐφεξῆς εἶνε καὶ ἰδικόν σας· τὰ δύο μας τέκνα ἐμνηστεύθησαν, χωρὶς νὰ ζητήσωσι τὴν γνώμην μας.Σήμερον, εἰς τὰς θλιβερὰς περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας εὑρισκόμεθα, εὐχαριστοῦμαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ σας Μαξίμου διὰ τὴν ἐγγονήν μου Ἀλίκην. Τοῦτο βεβαίως ἀντίκειται πρὸς τοὺς ἐν χρήσει τύπους, ἀλλ' ἐπίσης εὑρισκόμεθα εἰς περιστάσεις παντὸς τύπου ἀντιθέτους.

Ἡ κυρία Μαριὼν εἰς ἄκρον συνεκινήθη ἐκ τῆς λεπτότητος τῶν λόγων τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος· ὅλως συγκεκινημένη ἠγέρθη καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν κύριον δὲ Λομπρὲ μετὰ σεβασμοῦ, ἀποθέσασα ἐπ' αὐτῆς φίλημα.

— Εὐχαριστῶ,εἶπεν ἁπλῶς, ὁ υἱός μου εἶνε ἀνάξιος τῆς ἐγγονῆς σας.

Εἶτα, μεταβάλλουσα ὕφος :

— Τώρα πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν ! θὰ ἐκπλήττεσθε ἴσως διὰ τὴν ἀδράνειάν μου· ἀλλὰ δὲν ἔχετε δίκαιον. Περικυκλούμεθα ὑπὸ ἐχθρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι μέγα συμφέρον νὰ καταστρέψωσι τὸ τέκνον μου.

Ἡ αὐτὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐξέφυγε τοῦ στόματος τῶν τριῶν ἀκροατῶν.

— Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἠγνόουν πρὸ δύο ἡμερῶν. Ἕως τότε ὡδηγούμην, ὦ ! παρὰ τὴν θέλησίν μου ὅμως, ὑπὸ ἑνὸς φίλου τοῦ υἱοῦ μου, μαρκησίου τινὸς δὲ Βονεῖλ, τὸν ὁποῖον ἴσως γνωρίζετε. Κατέκρινε τὴν ἀνυπομονησίαν μου, καθ' ἑκάστην ἀνέβαλλε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὤφειλα ἀπ' εὐθείας νὰ ἐνεργήσω, συνεσώρευε προφάσεις πρὸς ὑποστήριξιν πῶν λόγων του καὶ ἐφεύρισκεν ἐπιχειρήματα ἔχοντα ἀξίαν τινά· τέλος, ἐβράδυνε τὰς προσωπικάς μου ἐνεργείας. Ἐπίστευον τὴν εἰλικρίνειάν του.

— Ἀλλά, διέκοψεν ἡ Ἀλίκη, τί ἐγείνατε αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας ; Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐνεργήσωμεν ἀποτελεσματικῶς, μᾶς ἔλειπεν ἡ βοήθειά σας , μολονότι τώρα ...

Ἡ νεᾶνις δὲν ἀπετελείωσε τὴν φράσιν της διακοπεῖσα ὑπὸ τοῦ πάππου της.

— Ἡ Ἀλίκη μου μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀλλὰ δὲν εἶσθε ἐκεῖ καὶ σᾶς ἐπεριμένομεν.

— Γνωρίζετε πόθεν ἔρχομαι ; εἶπε γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ ἡ κυρία Μαριών. Ἐδραπέτευσα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἐχθρῶν μας.

— Τί λέγετε ;

— Ἡ ὑπηρέτριά μου ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, δεσποινίς, ὅταν σᾶς εἶπεν ὅτι ἡ ἀπουσία μου θὰ διήρκει πολλὰς ὥρας. Εἶχον ἀνάγκην νὰ συλλέξω πλοροφορίας τινὰς εἴς τινα δῆμον τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων διὰ μίαν ἀτομικήν μου ὑπόθεσιν. Καίτοι ἄλλοτε κατῴκουν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἐντούτοις πολὺ ὀλίγον τὴν ἐγνώριζα. Μετέβαινον εἰς Σουαζὺ-Λερουά, τὸν δῆμον, περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, καὶ ἠγνόουν τὸν δρόμον. Ἔλαβον ἅμαξαν καὶ μετὰ μιᾶς ὥρας πορείαν ὁ ἁμαξηλάτης ἐσταμάτησε σχεδὸν πλησίον τῆς πόλεως. Ἠρνεῖτο νὰ προχωρήσῃ περαιτέρω. Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, μία ἅμαξα, ἡ ὁποία ἤρχετο ὄπισθεν τῆς ἰδικῆς μου, ἐσταμάτησεν ὁμοίως. Ἄνθρωπός τις κατῆλθεν, ὁ ὁποῖος, ἰδὼν ὅτι συνωμίλουν μετὰ θυμοῦ πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην, μ' ἐπλησίασε καὶ μοὶ προσέφερε τὴν ὑπηρεσίαν του, διατεινόμενος ὅτι εἶμαι γυνὴ καὶ ὅτι ὁ ἡνιοχός μου κετεχρᾶτο τῆς ἀγνοίας μου ὅπως μ' ἐξαπατήσῃ.

«Εὑρισκόμην ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἠγνόουν τὰ ἔθιμα τῶν Παρισίων· ἀπήντησα ἀφελῶς ὅτι μετέβαινον εἰς Σουαζὺ-Λερουὰ καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ καθήσῃ ἐν τῇ ἁμάξῃ μου. Ἤμην τόσον τεταραγμένη, καὶ ἔσπευδον νὰ φθάσω εἰς τὸν δῆμον, ὥστε παρεδέχθην ἄνευ σκέψεως τὴν πρότασιν τοῦ ἀγνώστου. Ἀνεχωρήσαμεν, καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθην μόνη μετὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδόλως σχεδὸν ὡμίλει· ἀφ' ἑτέρου καὶ ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε. Εἶχε νυκτώσει. Ἠσθανόμην ἀνησυχίαν νὰ μὲ καταλαμ-

βάνῃ καὶ ἐλυπούμην διὰ τὴν ἀσυλλόγιστον πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν διέπραξα. Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἄγνωστος μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐφθάσαμεν, καὶ ἐπιθυμῶν ἔτι μᾶλλον νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ, μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ εἴπω τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μετέβαινον, ὅπως μὲ συνοδεύσῃ. Ἐδίσταζα καὶ ἀπεποιούμην, ἐπιθυμοῦσα νὰ κατέλθω τῆς ἁμάξης· ἐκεῖνος μοῦ παρετήρησεν ὅτι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπῆρχον ἄνθρωποι εἰς τὸν δρόμον. Δὲν ἠδυνάμην ἐν τούτοις νὰ εἴπω πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τί ἔμελλον νὰ κάμω εἰς Σουαζὺ - Λερουὰ καὶ ποίας πληροφορίας ἤθελα νὰ λάβω.

[Ἕπεται συνέχεια]. Π. Σ.

LÉON DE TINSEAU

Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Διήγημα.

[Τέλος]

Γ'

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ὑποκόμης ἀπομάσσων τὸν ἱδρῶτα ἐκ τῶν κροτάφων του. Τὸ ζῶον αὐτὸ ὑποπτεύεται ἢ κάλλιον ἠθέλησε νὰ παρασκευάσῃ εὐτράπελον ἔκπληξιν εἰς τὴν σύζυγόν του. Τὸ καλὸν εἶνε ποῦ μὲ ἐπέταξαν εἰς τὸ «παράρτημα». Ἀλλὰ τόρα τί διάβολο νὰ κάμω;

Πάραυτα ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου προσποιούμενος ἀταραξίαν, ὅσον ἠδύνατο, καὶ ἐσκέφθη νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν ἐξοχήν. Μόλον τοῦτο, ἐὰν ὁ Ρενεπὼν δὲν τὸν εἶχε παρατηρήσει.τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον ἐπικίνδυνον ὅσον ἐνομίζετο. Ἡ Ἰουστίνη ἦτο παμπόνηρος. Ἡ μαρκησία ἦτο ἀρκετὰ πνευματώδης, ὅπως ἀπαντήσῃ καταλλήλως εἰς τὰς ἐρωτήσεις συζύγου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο νὰ τὴν καταλάβῃ αἰφνηδίως ὑπὸ . . . τὰ κλινοσκεπάσματά της. Φεῦ! ἦτο ἀρκετὰ ὡραία διὰ νὰ μεταβάλῃ ἐν ἀνάγκῃ τὴν συνδιάλεξιν!...

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις προὐξένει εἰς τὸν ταλαίπωρον Γεδεὼν ἧττον εὐχαρίστους ἐντυπώσεις. Εὕρισκεν ἑαυτὸν γελοῖον ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὁδοῦ, μὲ τὸν πῖλόν του,φέροντα ὡς κόσμημα ὀδόντα αἰγάγρου, μὲ τὰ ὑποδήματά του, ἐστρωμένα ἐν τῇ κάτω ἐπιφανείᾳ των μὲ ἧλους καὶ μὲ τὸ *ἀλπενστόκ*.

Ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ἐρήμου ταύτης! Τί ἐντόπιος κύων!

Τὸ σκληρότερον ἦτο ὅτι δὲν ἐγνώριζε ποῦ νὰ ὑπάγῃ. Εἶχε στείλει ἐμπρὸς τὴν ἀποσκευήν του. Νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Μπρίγκ, νὰ λάβῃ τὸ *τραῖνο* καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ. Τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθῇ. Θὰ ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ συναντήσῃ τὸν μαρκήσιον καὶ τὴν μαρκησίαν ἐπιστρέφοντας εἰς Παρισίους καὶ στηριζομένους ἐπὶ τῶν βραχιόνων ἀλλήλων! Ἐκτὸς τούτου δὲν ἐγνώριζε καὶ ποῦ ἐβάδιζεν.

Ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ περιπατῶν τυχαίως, μέχρις οὗ ἀγοραία ἅμαξα θὰ τὸν ἔφθανε καὶ θὰ ἐλάμβανεν ἐν αὐτῇ θέσιν· ἢ κάλλιον ἁμαξηλάτης τις θὰ διήρχετο ἄνευ ἐπιβατῶν καὶ θὰ συγκατένευε νὰ τὸν λάβῃ μαζί του.

Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν Ἐλβετίαν, τὸν ἔρωτα, τοὺς ὑπόπτους συζύγους καὶ τοὺς ὑποδηματοποιοὺς ποῦ κάμνουν πολὺ στενὰ ὑποδήματα!

Ἐνῷ ἐβυθίζετο εἰς τὰς σκέψεις του ταύτας, νέφος κόνεως τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἐπλησίαζεν ὁλονὲν ἅμαξα βαίνουσα ἐπὶ τῆς αὐτῆς μὲ αὐτὸν διευθύνσεως.

Φαντάζεταί τις τὴν ἔκπληξίν του ὅταν ἀνεγνώρισε τὴν ἐπὶ τῆς ἕδρας καθημένην Ἰουστίνην καὶ εἶδεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἁμάξης γυναῖκα κεκαλυμμένην διὰ πέπλου, ὡς Ὀθωμανὶς παρελθούσης ἐποχῆς, καὶ παντελῶς μόνην.

— Ἐμπρός,ἀνάβητε γρήγορα, τῷ εἶπε φωνή, ἣν δὲν ἤλπιζε ποσῶς ν' ἀκούσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν· ἀνῆλθεν οἰονεὶ ὀνειρευόμενος, καὶ ἡ ἅμαξα ἐτέθη ἐκ νέου εἰς κίνησιν.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Ἀμαλία, πῶς τἄχετε χαμένα.

— Χαμένα; ἀνεφώνησε. Δὲν εἶνε δὰ τοῦτο καὶ τόσον παράδοξον. Καὶ τὸν σύζυγόν σας, τί τὸν ἐκάματε;

— Ἀλλά, ὑποθέτω ὅτι εἶνε εἰς Παρισίους κατὰ τὴν ὥραν ταύτην.

— Εἰς Παρισίους! ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς *Ἀγγλίας*; Δὲν τὸν εἴδετε;

Ἤδη ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς κυρίας Ρενεπὼν νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ τρομάξῃ. Ἠρώτησε τὴν Ἰουστίνην ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι συνέβη λᾶθός τι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ξενοδοχείου. Ματαία ἐλπίς! Ἡ θαλαμηπόλος, τρέμουσα ἐκ φρίκης, ὡρκίσθη ὅτι δὲν προέφερε κἂν τὸ ἀληθὲς τῆς κυρίας της ὄνομα. Δὲν εἶχεν ἄλλως τε παραστῆ οὐδεμία ἀνάγκη πρὸς τοῦτο, οὔτε κἂν νὰ δώσῃ τὸ ἐκ τῶν προτέρων ὁρισθὲν ψευδώνυμον, διότι οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἐρωτήσει μετὰ ποίου ἐταξείδευεν.

— Τότε, εἶνε σαφέστατον! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ μαρκησία. Ἔχει ὑπονοίας καὶ μᾶς ἀκολουθεῖ. Ἐχάθημεν! Θὰ μᾶς φονεύσῃ, ἔπειτα θὰ ρίψῃ τὰ σώματά μας εἰς κάμμιαν χαράδραν. Ἀ! Γεδεών, εἰς ποίαν παράφρονα πρᾶξιν μὲ ἐξωθήσατε!

Εἶτα, μετὰ μικρὰν σιωπήν, ἠρώτησε διὰ φωνῆς, ἥτις προὐξένησε ῥῖγος εἰς τὸν συνοδοιπόρον της,

— Ἔχετε ὅπλα;

— Ὅπλα! ἀνεφώνησεν. Νομίζετε ὅτι ὤφειλον νὰ πάρω μαζί μου καὶ μίαν ὁπλοθήκην διὰ νὰ ἐπιχειρήσω ἓν ταξείδιον ψυχαγωγίας ἀνὰ τὴν Σουηδίαν! Ἀκούσατε, Ἀμαλία. Τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ σᾶς ἀφήσω. Δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς μαλλώσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐὰν σᾶς συναντήσῃ νὰ περιπατῆτε ἡσύχως μὲ τὴν Ἰουστίνην;

— Ἄθλιε! ἐφώνησεν ἡ μαρκησία ἁρπάζουσα αὐτόν. Θέλεις νὰ μὲ ἀφήσῃς ἀφοῦ μὲ κατέστρεψες; Γνωρίζει τὰ πάντα, εἶνε προφανές. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἔρχεται κατόπιν μας. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ εἴπω ὅτι ἐταξείδευα διὰ Φούρκαν.

Ὁ Μποαζεντραὶν συνέλαβε τότε μίαν ἰδέαν. Συνεβουλεύθη ταχέως τὸ ὡρολόγιόν του, διότι αἱ στιγμαὶ ἦσαν πολύτιμοι, καὶ διέταξε τὸν ἡνίοχον, ἀφ' οὗ ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρά του ἑκατὸν φράγκα, νὰ ἐξακολουθήσῃ διευθυνόμενος εἰς Γκαῖσχεν. Εἶτα, σταματήσας ὀρεινόν τινα διαβαίνοντα, τὸν ἐφόρτωσε τὸν μάρσιπον τῆς κυρίας Ρενεπὼν καὶ διηυθύνθησαν καὶ οἱ τέσσαρες πρὸς τὸ Μπελάλπ δι' ἀτραπῶν ἐλεεινῶν καὶ ἀπροσίτων εἰς ἁμάξας.

Μετὰ παρέλευσιν ἑξαώρου κοπιαστικῆς ὁδοιπορίας ἔφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, μεμονωμένον ἐντὸς παγωμένης ἐρήμου καὶ εἰς ὕψος πλέον τῶν δισχιλίων μέτρων.

Τῆς μαρκησίας οἱ πόδες ἦσαν καθημαγμένοι καὶ ἡ Ἰουστίνη δὲν ἐκρατεῖτο πλέον ὀρθία, ἀλλ' ὁ Ρενεπὼν δὲν εἶχε ποσῶς ἐμφανισθῆ. Ἀναμφιβόλως, τοὺς παρηκολούθει διευθυνόμενος πρὸς τοὺς πάγους τοῦ Ρ...

— Ἐσώθημεν, εἶπεν ὁ Μποαζεντραίν. Νὰ ὑπάγετε νὰ κατακλιθῆτε ἐκεῖ, καὶ αὔριον θὰ εὕρω ἡμίονον διὰ νὰ σᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς Μπρίγκ. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ὑπάγετε εἰς Γαλλίαν καὶ θὰ περιμένετε ἡσύχως τὸν σύζυγόν σας.

— Ἡσύχως! ἐπανέλαβεν ἡ μαρκησία μετὰ πικρίας. Εἶνε εὔκολον νὰ τὸ εἴπῃ τις αὐτό, ἄσπλαγχνε!

Ἡ κυρία Ρενεπὼν κατέλαβεν ἓν δωμάτιον μὲ δύο κλίνας, εἰς ὃ ἐκλείσθη μὲ τὴν Ἰουστίνην. Δὲν ἐφάνη ἐκ νέου καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν. Ὁ Γεδεών, ἀφ'ἑτέρου, ἀπέφυγε νὰ ἐξέλθῃ, καὶ διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὸ δεῖπνόν του εἰς τὸ δωμάτιόν του. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέπεμπε τὸν Kellner (γαρσόνι), δίδων αὐτῷ διαταγὰς διὰ τὴν ἐπαύριον, ὁ ὑπηρέτης ἀπεκρίθη ὑποκλινόμενος:

— Ἔχει καλῶς, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ Γεδεὼν ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Δὲν εἶμαι μαρκήσιος. Τί ταράττεις τὴν ἡσυχίαν μου μὲ τοὺς τίτλους σου!

— Συγγνώμην! κύριε. Πρὸ στιγμῆς ἔφθασεν ἐνταῦθα εἷς Γάλλος μαρκήσιος. Ἐνόμιζον ὅτι εἶσθε ὑμεῖς.!

— Ἐδῶ σὲ θέλω! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μποαζεντραίν. Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν εἶνε ψεύμματα. Ὁ τετραπέρατος ἀνεκάλυψε τὰ ἴχνη μας.

Διὰ νὰ βεβαιωθῇ περισσότερον, ἐζήτησε τὸ ὄνομα τοῦ νεωστὶ ἀφιχθέντος. Ἔφερον αὐτῷ ἐκ τοῦ γραφείου τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον:

Μαρκήσιος Ρενεπὼν

10, Πάροδος Μεσσήνης.

Δ'

Μεσονύκτιον! τὸ πᾶν καθεύδει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Μπελάλπ, ἢ μᾶλλον τὸ πᾶν δὲν καθεύδει, διότι εἷς ἄνθρωπος, περιπατῶν μετὰ περισκέψεως καὶ ἀκροποδητεί, περιφέρεται ἀνὰ τοὺς διαδρόμους κρατῶν λυχνίαν. Ἐνθαρρύνθητε, εὐαίσθητοι ἀναγνώστριαι! Τὸ μυστηριῶδες τοῦτο ἄτομον δὲν εἶνε οὔτε κλέπτης οὔτε βαρυθυμῶν ταξειδιώτης· ἀλλ' οὔτε κἂν σύζυγος διψῶν ἐκδίκησιν. Εἶνε εὐπατρίδης καταφρονῶν τὸν θάνατον διὰ νὰ σώσῃ μίαν γυναῖκα, εἶνε ὁ Γεδεών! Ἀπέναντι ἑκάστης θύρας χαμηλόνει, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἐκφράζει ἀπέχθειαν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν καταπληκτικῶν πεδίλων τῶν Ἀγγλίδων, αἵτινες κεῖνται ἐκτάδην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τέλος πάντων, δύο κομψαὶ βαυκίδες (bottines) προσείλκυσαν τὴν προσοχήν του καὶ παρήγαγον ἀσθενὲς μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων του, μόλον ὅτι, ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει, δὲν ἐκυρίευε τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ ἔρως κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐκεῖ ἄρα *Ἐκείνη* νὰ κοιμᾶται!

Φεῦ! ζῇ ἀκόμη; Ὁποῖον δρᾶμα, ἴσως, ἐξετυλίχθη ὄπισθεν τῆς θύρας ταύτης;

Ἀκροᾶται ριγῶν διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου. Αἴφνης ἀνίσταται ἀνακουφιζόμενος μὲν ἀλλ' ἔκπληκτος. Εἶχεν ἀκούσει ὑπόκωφον γέλωτα! Ἀκροᾶται εἰσέτι. Ἡ Ἀμαλία φλυαρεῖ μὲ τὴν θαλαμηπόλον της, καὶ ἐκ τῶν ὁμιλιῶν των, αἵτινες φθάνουσι μέχρις αὐτοῦ, συμπεραίνει, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν περὶ τούτου ἀμφιβολίαν, ὅτι αἱ ταλαίπωροι δὲν ὑποπτεύονται τίποτε. Ὀφείλει νὰ τὰς ἀφήσῃ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ των. Ὄχι! πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ. Ἄνθρωπος *εἰδοποιῶν* ἀξίζει διὰ δύο· γυνὴ προειδοποιημένη ἀξίζει διὰ τέσσαρας. Κρούει ἐλαφρῶς τὴν θύραν· αἱ φωναὶ παύουσιν...

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐψιθύρισε σιγὰ - σιγὰ ὁ Γεδεών!

Ἡ θύρα μόλις διανοίγεται, ἡ Ἰουστίνη ἐξάγει τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Μποαζεντραὶν τῇ μεταδίδει κρυφίως τὰς φρικτὰς αὐτὰς λέξεις: *Εἶτε ἐδῶ*!

Ἐκβάλλει κραυγὴν ὑπόκωφον καὶ κλείει ἐκ νέου τὴν θύραν. Πάραυτα ἀκούονται ἐν τῷ δωματίῳ θρῆνοι καὶ στεναγμοί. Νὰ μείνῃ ἐκεῖ θὰ ἦτο ἡ μεγαλειτέρα τρέλλα. Ὁ ὑποκόμης ἐπιστρέφει εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ διέρχεται τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς καθήμενος εἰς τὸ ἄκρον ἕδρας καὶ τείνων τὸ οὖς διαρκῶς.

— Τί θέλει ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ποῦ κρύπτεται, διενοεῖτο καθ' ἑαυτὸν ὁ Μποαζεντραὶν δι' ἑκατοστὴν ἤδη φοράν, σφίγγων διὰ τῆς νευρικῆς χειρός του τὸ ἐκ τῆς ἀϋπνίας πυρέσσον μέτωπον. Ἀναμφιβόλως ζητεῖ νὰ μᾶς συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Καὶ ἐν τούτοις, εἶνε τώρα τρεῖς ἡμέραι ὁποῦ δὲν ἔχω ἐγγίσει οὔτε τὴν χεῖρα τῆς γυναικός του! Εἶνε μεσημβρία. Πεινῶν φρικωδῶς διατάσσει νὰ τῷ φέρωσι φαγητὸν ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ ὁ θεράπων παρατηρεῖ μεθ' ὑπόπτου ὕφους τὸν κύριον αὐτόν, ὅστις ἀνῆλθε τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων διὰ νὰ μείνῃ 24 ὥρας κεκλεισμένος ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ ξενοδοχείου. Ἀπὸ τῆς παρελθούσης νυκτὸς ὁ Γεδεὼν δὲν τὸ *ἐκούνησε*. Καὶ ὅμως δὲν δύναταί τις νὰ διαμείνῃ ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν τὸ *Μπελάλπ* θὰ κλείσῃ ἕνεκα τῆς χιόνος. Ὤ! αὐτὴ ἡ σκοτεινὴ ἀβεβαιότης εἶνε χειροτέρα ἐνσκηψάσης δυστυχίας!

Αἴφνης κρούεται ἡ θύρα του. Ἀνοίγει· ἦτο ἡ Ἰουστίνη.

— Κύριε, τῷ λέγει, δὲν εἴδομεν *κανένα*· ἀλλὰ ἡ κυρία μαρκησία εὑρίσκεται εἰς τὴν κλίνην της μὲ δυνατὸν πυρετόν. Παρακαλεῖ τὸν κύριον ὑποκόμητα νὰ ὑπάγῃ πλησίον της, ἀντὶ πάσης θυσίας, διότι τὸν διαβεβαιοῖ ὅτι θὰ εἶνε αὔριον τὸ πρωῒ τρελλὴ ἂν μείνῃ ἀκόμη περισσότερον μοναχή. Καὶ οὔτε ἰατρὸς ὑπάρχει ἐδῶ!

Ὁ Γεδεὼν ἐγείρεται καὶ ἀκολουθεῖ τὴν θαλαμηπόλον. Εὑρίσκει τὴν Ἀμαλίαν βεβυθισμένην εἰς τὰ προσκεφάλαια τῆς κλίνης της, ὠχράν, ἠλλοιωμένην τὴν ὄψιν καὶ μόλις ἀναγνωριζομένην. Θεωροῦσιν ἀλλήλους καὶ αἰσθάνονται τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν ἀνερχομένην εἰς τὰ χείλη των. Εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιθυμήσωσιν ὅπως ὁ Ρενεπὼν παρουσιασθῇ ἐνώπιόν των. Τοὐλάχιστον τὸ πᾶν τελειόνει. Ἴσως, μεθ' ὅλα ταῦτα, ὁ ὑβρισθεὶς—τόσον ὀλίγον! — σύζυγος ὀπισθοχωρήσῃ ἀπέναντι τῆς ἰδέας τῆς αἱματοχυσίας.

Ἡ νὺξ ἐπῆλθεν. Μία μόνη λυχνία ρίπτει ἐν τῷ δωματίῳ ὑποτρέμον φῶς. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ μάρσιπος, ὁ δανεισθεὶς ὑπὸ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν Ἀμαλίαν, εἶνε ἀνοικτὸς καὶ δύναταί τις νὰ παρατηρήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ στίβον ἀπὸ ψήκτρας, ταινίας, ἀσπρόρρουχα καὶ δαντέλλας ἀναμὶξ τεθειμένα. Μελαγχολικῶς ὁ Γεδεὼν παρατηρεῖ τὰ ἀξιολάτρευτα ἐκεῖνα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἤλπιζε νὰ ἴδῃ, νὰ ἐγγίσῃ, ἀλλαχοῦ, ἢ ἐν τῷ βάθει μαρσίπου!

Αἰφνηδίως τὰ βλέμματά του προσηλώθησαν ἐπὶ ὀρειχαλκίνης πλακός, ἀφανοῦς διὰ πάντα ἄλλον ὀφθαλμὸν ἢ διὰ τὸν γεγυμνασμένον θυρωροῦ ξενοδοχείου. Κύπτει, πλησιάζει τὴν λυχνίαν, συλλογίζεται ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον καὶ φέρει τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους μετὰ βαθέος στεναγμοῦ ἀνακουφίσεως. Ἡ ἄκρα ἐκείνη εὐτυχία, ἡ ὁποία ἐπλημμύρησε τότε τὴν ψυχήν του, δὲν ἠξίζεν οὔτε τὸ δέκατον τῆς εὐτυχίας, ἣν... δὲν παρέσχεν αὐτῷ ἡ μαρκησία.

Ἐνόησε τὸ φοβερὸν μυστήριον, τὸ ὁποῖον τὸν ταράττει ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, αὐτὸν καὶ τὴν ταλαίπωρον συνοδοιπόρον του, ἀναγινώσκων τὰς ἑξῆς λέξεις, αἵτινες ἦσαν κεχαραγμέναι ἐπὶ τοῦ μετάλλου ἐκείνου καὶ αἱ ὁποῖαι προὔδωκαν τὸ *incognito* τῶν ταξειδιωτῶν:

Μαρκήσιος Ρενεπὼν
10 Πάροδος Μεσσήνης.

*Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῦ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη..... Δρ. 7 (8)
«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυέλη. δρ. 3. (3,30)
«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση Δρ. 1.50 [1,80]
«Τὰ Δύο Λίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ.1,50[2]
«Ἡ Ὡραία Παρισινὴ»..... λεπ. 60 (70)
«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίσση (τόμοι 10)..... Δρ. 6 [7]
«Ὁ Διαβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3.30]
« Ἡ Πλωτὴ Πόλις » μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ ..... Δρ. 3 (3,30)
«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1.20]
Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδετα..... » 4
«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ. μετάφρασις Γ.Κ.Σφήκα λ.50 [55]
«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. ..... 1,50 (1,60).
«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Ἥρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως». μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4.50]
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [.20]
«Τὰ χάλια μας», κωμῳδία Π. Δαζαρίδου ἠθοποιοῦ..... λ. 70 (80)
«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμοι 2) ..... δρ. 2,50 (2,80)
«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pièrre Zaccone (τόμοι δύο) .... Δρ. 3 (3,30)
«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1.70)
«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, ... Δρ. 1 50 (1.70)
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιᾶς μου», λυρικὴ Συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοὰρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ζίλ Βλὰ» μυθιστόρημα ..... Δρ. 5 (6)
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]
«Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἔπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9*